

Arrestnummer <i>C 11148 / 2022</i>
Repertoriumnummer <i>2022 / 3028</i>
Datum van uitspraak 16 september 2022
Notitienummer griffie
Notitienummer parket-generaal 2021/PGG/1727 2021/VJ11/730

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

bij aankoopakte van 28 mei 1985 door de huwgemeenschap
, verleden door notaris en vervolgens door vererving na het
overlijden van op

1 meer bepaald een loods met een oppervlakte van 170 m² te hebben gebouwd parallel met
de perceelsgrens en tegen het agrarisch gebied, in strijd met de stedenbouwkundige
vergunning van 8 oktober 2013, verleend door het college van burgemeester en schepenen
van die voorzag dat de loods schuiner en op 4 m afstand van het
agrarisch gebied zou ingeplant worden;

te tussen 21 september 2014 en 1 januari 2016, op een niet nader te
bepalen datum

2 meer bepaald drie garageboxen met een totale oppervlakte van meer dan 50 m² te hebben
opgericht in agrarisch gebied aan de achterzijde van de loods;

te tussen 21 september 2014 en 1 januari 2016, op een niet nader te
bepalen datum

3 meer bepaald een afsluiting te hebben geplaatst binnen de 5 m erfdienstbaarheidszone
naast de een waterloop van tweede categorie;

te tussen 21 september 2014 en 1 januari 2016, pp een niet nader te
bepalen datum

(art. 4.1.1., 3° en 9°, 4.2.1., 1°, a), 4.2.2., 4.2.3., 4.2.4. en 6.1.1., eerste lid, 1°, en derde lid
Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening)

**B functioneel samenbrengen van materialen tot constructie zonder of in strijd met een
geldige vergunning - feiten vanaf 1 september 2009 tot en met 22 februari 2017**

buiten de gevallen bedoeld in de artikelen 4.2.2. tot en met 4.2.4. Vlaamse Codex
Ruimtelijke Ordening, het functioneel samenbrengen van materialen waardoor een
constructie ontstaat, met uitzondering van onderhoudswerken, hetzij zonder voorafgaande
stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval,
vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing
van de vergunning, te hebben uitgevoerd, voortgezet of, buiten het geval bedoeld in artikel
6.1.1., derde lid van voornoemde Codex, in stand gehouden, namelijk:

op het terrein gelegen te kadastraal gekend als
eigendom van geboren te op
wonende te van
geboren te op , wonende te
en van geboren te
op wonende te meer bepaald
bij aankoopakte van 6 september 1984 door de huwgemeenschap

verleden door notaris en vervolgens door
vererving na het overlijden van op en perceel
bij aankoopakte van 28 mei 1985 door de huwgemeenschap
verleden door notaris en vervolgens door vererving na het
overlijden van op

meer bepaald verhardingen te hebben aangebracht in de bouwvrije voortuinstrook, alsook
tussen de loods en de woning;

te tussen 21 september 2014 en 1 januari 2017, op een niet nader te
bepalen datum

(art. 4.1.1., 3° en 9°, 4.2.1., 1°, b), 4.2.2., 4.2.3., 4.2.4. en 6.1.1., eerste lid, 1°, en derde lid
Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening)

**C geheel of gedeeltelijk wijzigen van hoofdfunctie van bebouwd onroerend goed zonder of
in strijd met een geldige vergunning - feiten vanaf 1 september 2009 tot en met 22
februari 2017**

buiten de gevallen bedoeld in de artikelen 4.2.2. tot en met 4.2.4. Vlaamse Codex
Ruimtelijke Ordening, het geheel of gedeeltelijk wijzigen van de hoofdfunctie van een
bebouwd onroerend goed, indien de Vlaamse Regering deze functiewijziging als
vergunningsplichtig heeft aangemerkt, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige
vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken
van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, te hebben
uitgevoerd, voortgezet of, buiten het geval bedoeld in artikel 6.1.1., derde lid van
voornoemde Codex, in stand gehouden, namelijk:

op het terrein gelegen te kadastraal gekend als
eigendom van geboren te op
wonende te van
geboren te op
en van geboren te
op wonende te meer bepaald
bij aankoopakte van 6 september 1984 door de huwgemeenschap
verleden door notaris en vervolgens door
vererving na het overlijden van op en perceel
bij aankoopakte van 28 mei 1985 door de huwgemeenschap
verleden door notaris en vervolgens door vererving na het
overlijden van op

meer bepaald de loods te hebben verhuurd voor opslag in het kader van
aannemingswerken, terwijl deze vergund was als landbouwloods;

te tussen 1 januari 2015 en 1 januari 2016, op een niet nader te bepalen datum

(art. 4.2.1., 6°, 4.2.2., 4.2.3., 4.2.4. en 6.1.1., eerste lid, 1°, en derde lid Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening)

D gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van grond voor opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, allerlei materialen, materieel of afval zonder of in strijd met een geldige vergunning - feiten vanaf 1 september 2009 tot en met 22 februari 2017

buiten de gevallen bedoeld in de artikelen 4.2.2. tot en met 4.2.4. Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, of van allerlei materialen, materieel of afval, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, te hebben uitgevoerd, voortgezet of, buiten het geval bedoeld in artikel 6.1.1., derde lid van dezelfde Codex, in stand gehouden, namelijk:

op het terrein gelegen te kadastraal gekend als
eigendom van geboren te op
wonende te op van
geboren te en van wonende te
op wonende te geboren te
bij aankoopakte van 6 september 1984 door de huwgemeenschap meer bepaald
verleden door notaris en vervolgens door
vererving na het overlijden van op en perceel
bij aankoopakte van 28 mei 1985 door de huwgemeenschap
verleden door notaris en vervolgens door vererving na het
overlijden van op

meer bepaald het terrein gewoonlijk te hebben gebruikt voor de opslag van materialen, afvalstoffen, containers;

(art. 4.2.1., 5°, a), 4.2.2., 4.2.3., 4.2.4. en 6.1.1., eerste lid, 1°, en derde Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening)

te in de periode van 27 september 2016 tot en met 22 februari 2017

E gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van grond voor opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, allerlei materialen, materieel of afval zonder of in strijd met een geldige vergunning - feiten vanaf 23 februari 2017 tot en met 28 februari 2018

buiten de gevallen bedoeld in de artikelen 4.2.2. tot en met 4.2.4. Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, of van allerlei materialen, materieel of afval, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsvergunning, omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, hetzij in strijd met de betreffende vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de betreffende vergunning, hetzij in geval van schorsing van de betreffende vergunning, te hebben uitgevoerd, voortgezet of, buiten het geval bedoeld in artikel 6.1.1., derde lid van dezelfde Codex, in stand gehouden, namelijk:

op het terrein gelegen te [naam] kadastraal gekend als [naam]
eigendom van [naam] geboren te [naam]
wonende te [naam] van [naam]
geboren te [naam] op [naam] wonende te [naam]
en van [naam] geboren te [naam]
op [naam] wonende te [naam] meer bepaald
bij aankoopakte van 6 september 1984 door de huwgemeenschap
verleden door notaris [naam] en vervolgens door [naam]
vererving na het overlijden van [naam] op [naam] en perceel
bij aankoopakte van 28 mei 1985 door de huwgemeenschap
, verleden door notaris [naam] en vervolgens door vererving na het
overlijden van [naam] op [naam]

meer bepaald het terrein gewoonlijk te hebben gebruikt voor de opslag van materialen, afvalstoffen, containers;

(art. 4.2.1., 5°, a), 4.2.2., 4.2.3., 4.2.4. en 6.1.1., eerste lid, 1°, en derde Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening; art. 5, 1°, a), en 6, eerste lid Decreet 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning)

te [naam] in de periode van 23 februari 2017 tot en met 28 februari 2018

F gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van grond voor opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, allerlei materialen, materieel of afval zonder of in strijd met een geldige vergunning - feiten vanaf 1 maart 2018

buiten de gevallen bedoeld in de artikelen 4.2.2. tot en met 4.2.4. Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor

het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, of van allerlei materialen, materieel of afval, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsvergunning, omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, hetzij in strijd met de betreffende vergunning te hebben uitgevoerd, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de betreffende vergunning, hetzij in geval van schorsing van de betreffende vergunning, verder te hebben uitgevoerd, namelijk:

op het terrein gelegen te _____ kadastraal gekend als _____
eigendom van _____ geboren te _____ op
wonende te _____ van _____
geboren te _____ op _____ wonende te _____
en van _____ geboren te _____
op _____ wonende te _____ meer bepaald
bij aankoopakte van 6 september 1984 door de huwgemeenschap
verleden door notaris _____ en vervolgens door
vererving na het overlijden van _____ op _____ en perceel
bij aankoopakte van 28 mei 1985 door de huwgemeenschap
verleden door notaris _____ en vervolgens door vererving na het
overlijden van _____ op _____

meer bepaald het terrein gewoonlijk te hebben gebruikt voor de opslag van materialen, afvalstoffen, containers;

te _____ in de periode van 1 maart 2018 tot en met 1 oktober 2019

(art. 4.2.1., 5°, a), 4.2.2., 4.2.3., 4.2.4., 6.2.1., eerste lid, 1°, en 6.3.1., § 1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening; art. 5, 1°, a), en 6, eerste lid Decreet 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning)

* * * *

1.1 De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, kamer D13M, besliste bij vonnis van 3 mei 2021 op tegenspraak als volgt:

“OP STRAFGEBIED

De rechtbank:

- verklaart beklagde **SCHULDIG** aan de feiten van de tenlasteleggingen A.1, A.2, A.3, B, C, D, E en F;
- toepassing makend van artikel 65, lid 1 van het Strafwetboek;

- veroordeelt beklagde voor deze feiten samen tot een **GELDBOETE** van **8.000,00 EURO**, zijnde een geldboete van **1.000,00 EURO**, verhoogd met 70 opdecimen (x8);
- zegt dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens beklagde uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 3 maanden.

Bijdragen - vergoeding - kosten

De rechtbank:

- spreekt in hoofde van beklagde de verplichting uit om **EENMAAL** een bedrag van 25,00 euro, met 70 opdecimen verhoogd, **200,00 euro** bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;
- legt beklagde bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van **50,00 euro** overeenkomstig artikel 91, 2de lid van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken;
- veroordeelt beklagde, krachtens artikel 4 §3 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, tot het betalen van een bijdrage aan het Fonds van **20,00 euro**;
- veroordeelt beklagde tot de gerechtskosten, tot op heden begroot op de som van **282,08 euro**.

HERSTEL

De rechtbank:

- verklaart de herstellvordering van de burgemeester van strekkende tot het betalen van een geldsom gelijk aan de **meerwaarde** die het goed door het bewezenverklaarde misdrijf A.1 heeft gekregen ontvankelijk en deels gegrond;
- veroordeelt beklagde tot het betalen van een **meerwaardesom** van **3.343,7 euro** op rekening van het Grondfonds **binnen een termijn van zes maanden** nadat dit vonnis in kracht van gewijsde zal zijn gegaan, meer de wettelijke verwijlinteressen vanaf het verstrijken van deze termijn van zes maanden;
- zegt voor recht dat beklagde zich op een geldige wijze van deze meerwaardesom kan kwijten door binnen zes maanden nadat dit vonnis in kracht van gewijsde zal zijn

gegaan, de plaats te herstellen in de oorspronkelijke toestand of het verkrijgen en uitvoeren van een regularisatievergunning;

- *verklaart de herstellvordering van de burgemeester van _____ voor het overige ontvankelijk en gegrond;*
- *beveelt op vorderina van _____ lastens de beklagde _____ het herstel in de oorspronkelijke toestand van de percelen _____ en _____ gelegen te _____ hetgeen impliceert:*
 - *De verwijdering van de illegale verhardingen op beide percelen zodat de verhardingen worden teruggebracht naar de toestand zoals weergegeven op het plan bij de bouwaanvraag van 2013;*
 - *De verwijdering van de opgeslagen afvalstoffen en materialen;*
 - *De wijziging van de functie van de loods naar landbouwgebruik;*
 - *De verwijdering van de drie garageboxen;*
 - *De verwijdering van de afsluiting binnen de 5 meter erfdienstbaarheidszone naast de waterloop;*
- *en dit **binnen een termijn van tien maanden** vanaf de dag dat dit vonnis in kracht van gewijsde is, **onder verbeurte van een dwangsom van 200 euro per dag vertraging** in nakoming van dit bevel lastens beklagde;*
- *zegt voor recht dat de veroordeelde overeenkomstig art. 6.3.6 VCRO de gemeentelijk stedenbouwkundig inspecteur of de burgemeester onmiddellijk met een beveiligde zending ervan op de hoogte brengt als hij de opgelegde herstelmaatregel vrijwillig heeft uitgevoerd;*
- *machtigt overeenkomstig artikel 6.3.4, § 1, eerste lid, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening de aewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en de burgemeester van _____ tot ambtshalve uitvoering van de herstelmaatregel op kosten van de veroordeelde indien beklagde in gebreke blijft het herstel tijdig te bewerkstelligen.*

OP BURGERLIJK GEBIED

De rechtbank houdt de beslissing over de burgerlijke belangen aan.”

1.2 Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 21 mei 2021 door de beklagde _____ tegen “alle beschikkingen van het vonnis”;
- 26 mei 2021 door het openbaar ministerie tegen “alle beschikkingen op strafgebied”.

1.3 Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, op:

- 21 mei 2021 door de advocaat van de beklaagde
- 26 mei 2021 door het openbaar ministerie.

1.4 Op de rechtszitting van 24 februari 2022 (inleidingszitting) legde het hof met toepassing van de artikelen 152, § 1 en 209bis, laatste lid, Wetboek van Strafvordering, conclusietermijnen vast en bepaalde de rechtsdag op de rechtszitting van 16 juni 2022.

De conclusie voor de eiser tot herstel, neergelegd op 2 juni 2022, is laattijdig. Het hof weert de conclusie daarom ambtshalve uit de debatten.

1.5 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 16 juni 2022 in het Nederlands:

- de beklaagde in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester advocaat met kantoor te ;
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van advocaat-generaal;
- de eiser tot herstel, vertegenwoordigd door meester roor meester beiden advocaat met kantoor te

2.1 De beide verklaringen van hoger beroep tegen het vonnis van 3 mei 2021 zijn tijdig en regelmatig naar de vorm.

Ook de verzoekschriften of grievenformulieren met de grieven tegen het vonnis, zijn tijdig.

2.2 De advocaat van de beklaagde bepaalde in het grievenformulier nauwkeurig de grieven die de beklaagde tegen het vonnis inbrengt, namelijk op strafgebied met betrekking tot de schuld en de straf. In de rubriek “*Procedure*” verwijst hij naar de verjaring, in de rubriek “*Burgerlijke rechtsvordering*” betwist hij het ambtshalve aanhouden van de burgerlijke belangen. In de rubriek “*Andere*” stelt hij het niet eens te zijn met de beslissing over de herstellvordering.

Ook het openbaar ministerie bepaalde in het grievenformulier nauwkeurig de grieven tegen het vonnis, meer bepaald op strafgebied met betrekking tot de door de eerste rechter opgelegde straf, die te laag zou zijn.

2.3 De hoger beroepen van respectief de beklaagde en van het openbaar ministerie zijn ontvankelijk (art. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in dit arrest binnen de perken van de hoger beroepen en vervolgens van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van deze bepaling op te werpen.

3. De dagvaarding werd op 1 december 2020 overgeschreven op het kantoor Rechtszekerheid van (ref.: overeenkomstig artikel 6.3.1., § 6 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening. De dagvaarding werd eveneens ingeschreven in het vergunningenregister van

De strafvordering is ontvankelijk.

4. De strafvordering is niet vervallen door verjaring. Zoals hierna zal blijken, zijn alle aan de beklaagde te last gelegde feiten bewezen. De beklaagde pleegde de feiten van de telastleggingen A.1 tot en met A.3, B, C, D, E en F met eenzelfde misdadig opzet. Tussen de feiten van deze telastleggingen onderling is geen termijn van meer dan vijf jaar verstreken en ze vormen samen een collectief misdrijf waarvan de verjaring loopt vanaf de laatste feiten, meer bepaald deze van de telastlegging F, die zich uitstreken over een periode met als einddatum 1 oktober 2019. Sindsdien is geen vijf jaar verstreken, zodat de verjaring van de strafvordering niet is ingetreden.

5. De eerste rechter vatte de feiten in het beroepen vonnis oordeelkundig samen als volgt:

“1.

Op 24 november 2016 ging de stedenbouwkundig ambtenaar en de milieuambtenaar van ter plaatse in de naar aanleiding van een klacht van Er werden een aantal stedenbouwkundige inbreuken vastgesteld:

- *afsluiten buurtweg n°*
- *plaatsen afsluiting binnen de 5 meter erfdiensbaarheidszone naast waterloop*
- *inplanting loods is niet zoals vergund;*
- *verhardingen in voortuinstrook zonder vergunning;*
- *aanleggen verharding tussen loods en woning;*
- *bouwen constructies achter loods;*
- *wijzigen hoofdfunctie loods;*
- *gebruik voortuinstrook voor plaatsing allerlei materialen (bedrijvigheid*

Er werden in het verleden ook al pv's gemaakt voor stedenbouwkundige inbreuken (ophogen terrein, bouwen zonevreemde woning.

De eerste 50 meter van de betrokken percelen bevinden zich in woongebied met landelijk karakter. Het deel daarachter bevindt zich in agrarisch gebied.

ging in eerste instantie niet in op de uitnodiging tot verhoor.

2.

Op 11 april 2017 kon uiteindelijk toch verhoord worden. Hij verklaarde dat de loods en de daarvoor liggende oprij en parking door hem verhuurd werden aan de en dat zij daar die afvalcontainers hadden geplaatst. Wat de buurtweg betreft had de gemeente gezegd dat ze een alternatieve route gingen openen. Wat de afsluiting betreft had de landmeter dit voor hem opgemeten. Hij ging niet discussiëren over een centimeter meer of minder. Het was te zien vanaf waar je het opmeet. De loods zou wel staan waar ze moet staan. Wat de verharding betreft verstond hij het probleem niet. Hij had klinkers vervangen door waterdoorlatende betonnen dallen. Dit was speciaal voor de waterdoorlatendheid. Tussen de loods en de woning lag er enkel grind. Dit was(t) gedaan zoals het vroeger was. Wat de verhuur van de loods betrof had hij er op toegezien dat er enkel opslag gebeurde. Wat maakt het uit of er een raam of een tractor in staat. Hij ging contact opnemen met zijn advocaat en de dienst van de gemeente.

3.

Op 15 november 2017 werd beklaagde opnieuw verhoord. Hij verklaarde dat hij nog aan het bekijken was of er een regularisatievergunning nodig was.

4.

De burgemeester van eide een herstelvordering in bij het parket met een gewone brief van 20 februari 2020. Op 17 januari 2020 verleende de Hoge Raad voor de Handhavingsuitvoering een positief advies. De burgemeester vordert het her(s)stel in de oorspronkelijke staat door de verwijdering van de verhardingen en de afvalstoffen, de wijziging van de functie van de loods naar landbouw, de verwijdering van de drie illegale garageboxen en de verwijdering van de afsluiting. Voor de verkeerde inplanting van de loods vroeg de burgemeester de betaling van een meerwaardesom van 19.635 euro. Er werd een dwangsom gevorderd van 250 euro per dag vertraging.”

6.1 De eerste rechter overwoog met betrekking tot de schuld van de beklaagde aan de telastleggingen A.1, A.2 en A.3:

“Onder de tenlastelegging A wordt beklaagde vervolgd voor het optrekken van een loods in strijd met de vergunning, het plaatsen van drie garageboxen zonder vergunning en het plaatsen van een afsluiting in strijd met de erfdiensbaarheid.

Uit de vaststelling blijkt dat de loods niet conform de vergunning van 8 oktober 2013 werd ingeplant. Er werd in de vergunning uitdrukkelijk bepaald dat de loods op minimum vier meter van het agrarisch gebied moest worden gebouwd. De loods werd echter verder achterin ingeplant dan vergund. Deze vaststelling is duidelijk en kan niet ernstig worden betwist.

Achter de loods werden drie garageboxen opgetrokken zonder vergunning in agrarisch gebied samen voor een oppervlakte van meer dan 50 m². Voor deze constructies die niet werden gebruikt voor landbouw diende beklaagde in elk geval een vergunning aan te vragen, wat niet gebeurde. Gelet op de vergunningsplichtige functiewijziging en oppervlakte was ook een meldingsplicht niet voldoende. Bovendien werd er ook nooit een melding gedaan.

Er werd een afsluiting geplaatst op minder dan 5 meter van de oeverrand. Uit de foto's en de verklaring van beklaagde is de rechtbank ervan overtuigd dat beklaagde zelf de afsluiting (liet) plaatsen en deze te dicht bij de oeverranden stond. Nieuwe constructies waren binnen de vijf meter verboden om oeverwerken mogelijk te maken.

De schuld van beklagde aan de tenlasteleggingen A.1, A.2 en A.3 staat vast.”

Het hof neemt deze overwegingen over en maakt ze tot de zijne.

Dat de burgemeester van _____ het betalen van een meerwaardesom vordert als vorm van herstel en meent dat de inplanting van de loods vatbaar kan zijn voor regularisatie, belet niet dat de beklagde de voorwaarden van de stedenbouwkundige vergunning van 8 oktober 2013 niet heeft nageleefd en hij zich dus schuldig maakte aan de telastlegging A.1.

De verwijzing van de beklagde naar de wet van 28 december 1967 betreffende de onbevaarbare waterlopen is niet relevant (telastlegging A.3). Hij wordt niet vervolgd voor het plegen van een inbreuk op deze wetgeving, noch voor het plegen van een inbreuk op de bepalingen van het Vlaams Waterwetboek. Hij wordt er enkel voor vervolgd de afsluiting te hebben geplaatst zonder daarvoor voorafgaandelijk een stedenbouwkundige vergunning (nu: omgevingsvergunning) te hebben aangevraagd. De beklagde kan zich ook niet beroepen op het Vrijstellingsbesluit: artikel 1.6 Vrijstellingsbesluit sluit de toepassing van dit besluit uit voor handelingen in een vijf meter brede strook, te rekenen van de bovenste rand van het talud van ingedeelde onbevaarbare en bevaarbare waterlopen en in de erfdiensbaarheidszone langs grachten van algemeen belang. Het doet volstrekt niet ter zake dat de waterloopbeheerder tot op vandaag geen problemen zou hebben gehad met het onderhoud van de gracht, of dat er zich ook een elektriciteitscabine bevindt zeer dicht tegen de waterloop.

Het hof bevestigt de beslissing van de eerste rechter om de beklagde schuldig te verklaren aan de telastleggingen A.1, A.2 en A.3.

6.2 Terecht overwoog de eerste rechter over de schuld van de beklagde aan de telastlegging B:

“Beklaagde moet zich onder de tenlastelegging B verantwoorden voor het aanbrengen van verhardingen zonder vergunning in de bouwvrije voortuinstrook en tussen de loods en de woning. Beklaagde erkende dat hij verhardingen aanbracht of verving. Dat deze waterdoorlatend zouden zijn doet geen afbreuk aan het feit dat er geen vergunning voor was. De verhardingen waren niet vrijgesteld als noodzakelijke toegangswegen nu zij enerzijds veel ruimer waren dan strikt noodzakelijk en de functiewijziging van de loods niet werd vergund. Het ging ook duidelijk niet om louter onderhoudswerken.

De schuld van beklagde aan de tenlastelegging B staat vast.”

Het plan dat de beklagde destijds voegde bij aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning, weerlegt zijn bewering dat de percelen _____ en _____ steeds quasi integraal verhard zijn geweest (zie p. 112 straf dossier): de op dit plan aangeduide kasseistrook is veel smaller en beperkter in omvang dan de verhardingen zoals te zien op de foto op pagina 9

van het strafdossier. Zelfs de luchtfoto's die de beklaagde in zijn conclusie van 7 april 2022 integreerde (p. 6), bevestigen dat de in 2013 aanwezige verharding veel beperkter in omvang was, dan de verhardingen die de stedenbouwkundig ambtenaar op 24 november 2016 vaststelde en die zich uitstrekken over nagenoeg de volledige percelen en . Hieruit volgt dat de werken die de beklaagde uitvoerde, geen onderhoudswerken aan al bestaande verhardingen waren, maar een daadwerkelijke en substantiële uitbreiding van een slechts gedeeltelijk aanwezige verharding. De toegangsweg in kasseien tot de loods en de woning, zoals aangeduid op het plan bij de aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning, was voldoende breed voor alle gemotoriseerde voertuigen, zodat de uitbreidingen die de beklaagde deed, niet strikt noodzakelijk waren en niet vallen onder het toepassingsgebied van het Vrijstellingsbesluit.

6.3 Voor wat betreft de schuld van de beklaagde aan de telastlegging C besliste de eerste rechter oordeelkundig als volgt:

“Artikel 4.2.1.6° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bepaalt: “Niemand mag zonder voorafgaande omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen de hoofdfunctie van een bebouwd onroerend goed geheel of gedeeltelijk wijzigen, indien de Vlaamse Regering deze functiewijziging als vergunningsplichtig heeft aangemerkt”.

Artikel 2, § 1 Besluit van de Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen bepaalt dat een omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen (tot 23 februari 2017: stedenbouwkundige vergunning) nodig is als een van de volgende hoofdfuncties van een bebouwd onroerend goed geheel of gedeeltelijk wordt gewijzigd in een andere hierna vermelde hoofdfunctie. De volgende functies worden als hoofdfunctie beschouwd:

- 1° wonen;*
- 2° verblijfsrecreatie;*
- 3° dagrecreatie, met inbegrip van sport;*
- 4° land- en tuinbouw in de ruime zin;*
- 5° detailhandel;*
- 6° dancing, restaurant en café;*
- 7° kantoorfunctie, dienstverlening en vrije beroepen;*
- 8° industrie en bedrijvigheid;*
- 9° gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen;*
- 10° militaire functie.*

De loods is gelegen in een woongebied met een landelijk karakter. Dit gebied is bestemd voor woningbouw in het algemeen en tevens voor landbouwbedrijven. De vergunning werd niet verleend voor een loods met de functie industrie en bedrijvigheid en dient dus de normale functie van het gebied te dienen. De aanvraag bevat letterlijk: ‘Beknopte omschrijving van de aanvraag: De aanvraag betreft het bouwen van een landbouwloods’. Er werd vastgesteld dat de loods werd gebruikt voor opslag van ramen en deuren in het kader van de bedrijvigheid van

Hierdoor werd de functie van de loods (...) degelijk gewijzigd van land- en tuinbouw in de ruime zin naar industrie en bedrijvigheid. Uit mailverkeer tussen beklaagde en de stedenbouwkundig ambtenaar van blijkt bovendien dat beklaagde via mail van 17 november

2015 uitdrukkelijk op de hoogte werd gebracht van de vergunningsplicht bij wijziging van de functie landbouw naar aannemersactiviteiten.

De schuld van beklagde aan de feiten van de tenlastelegging C staat vast.”

De beklagde werd er op de rechtszitting van 16 juni 2022 op gewezen dat de woorden in de telastlegging C *“meer bepaald de loods te hebben verhuurd voor opslag in het kader van aannemingswerken, terwijl deze vergund was als landbouwloods”* moeten worden verbeterd naar *“meer bepaald de hoofdfunctie van de loods te hebben gewijzigd van land- en tuinbouw in ruime zin naar industrie en bedrijvigheid”*, zoals bedoeld in artikel 2, § 1, 4° en 8° Besluit Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen. De telastlegging moet ook worden aangevuld met een verwijzing naar deze bepaling van het Besluit van 14 april 2000.

Deze verbetering verandert niets aan de feiten van de oorspronkelijke telastlegging C en voegt er geen feiten aan toe. Het is op de zo verbeterde telastlegging C dat de tegenspraak betrekking had. Telkens hierna sprake is van de telastlegging C, betreft het deze zoals hier verbeterd.

Dat de bouwvergunning eerst in vet vermeldt: *“Het betreft een aanvraag tot het **BOUWEN VAN EEN LOODS**”* en enkele regels verder:

“Beknopte omschrijving van de aanvraag

De aanvraag betreft het bouwen van een landbouwloods”

brengt niet mee dat de beslissing tot het verlenen van de vergunning ambigu zou zijn. Hieruit volgt evenmin het bewijs dat het college de intentie van de beklagde verkeerd heeft geïnterpreteerd en er onterecht vanuit is gegaan dat de beklagde een landbouwfunctie voor ogen had. Het niet inwinnen van het advies van het Departement Landbouw en Visserij leidt er niet toe dat het college impliciet maar zeker erkende dat de loods geen landbouwfunctie zou krijgen. Het tegendeel blijkt uit de volgende passage in de vergunningsbeslissing, waarin het college de mogelijke functies van gebouwen op de terreinen van de beklagde toelichtte (p. 20-21 strafdossier):

“Volgens het gewestplan (KB d.d. 07/11/1978) is het perceel de eerste 50m gelegen in woongebied met landelijk karakter. De achterliggende zone is gelegen in agrarisch gebied.

*De **woongebieden** zijn bestemd voor wonen, alsmede voor handel, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf voor zover deze taken van bedrijf om redenen van goede ruimtelijke ordening niet in een daartoe aangewezen gebied moeten worden afgezonderd, voor groene ruimten, voor sociaal-culturele inrichtingen, voor openbare nutsvoorzieningen, voor toeristische voorzieningen, voor agrarische bedrijven. Deze bedrijven, voorzieningen en inrichtingen mogen echter maar worden toegestaan voor zover ze verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving.*

De woongebieden met een landelijk karakter zijn bestemd voor woningbouw in het algemeen en tevens voor landbouwbedrijven.

De agrarische gebieden zijn bestemd voor landbouw in de ruime zin. Behoudens bijzondere bepalingen mogen de agrarische gebieden enkel bevatten de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten, benevens verblijfsgelegenheid voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt, en eveneens para-agrarische bedrijven. Gebouwen bestemd voor niet aan de grond gebonden agrarische bedrijven met industrieel karakter of voor intensieve veeteelt, mogen slechts opgericht worden op ten minste 300 m van een woongebied of op ten minste 100 m van een woonuitbreidingsgebied, tenzij het een woongebied met landelijk karakter betreft. De afstand van 300 en 100 m geldt evenwel niet in geval van uitbreiding van bestaande bedrijven. De overschakeling naar bosgebied is toegestaan overeenkomstig de bepalingen van artikel 35 van het Veldwetboek, betreffende de afbakening van de landbouw- en bosgebieden.”

Verderop in de vergunningsbeslissing overwoog het college dat de aanvraag in overeenstemming was met de bestemming van het gebied.

Het is onjuist dat het college de aanvraag onterecht in het agrarisch gebied situeerde aangezien ze als vergunningsvoorwaarde oplegde dat de loods op vier meter van de zonegrens moest worden opgericht. De voorwaarde is letterlijk geformuleerd als volgt (p. 23 strafdossier): *“De loods wordt ingeplant op min. 4m van het agrarische gebied.”* In de rubriek *“Beschrijving van de bouwplaats, de omgeving en de aanvraag”* overwoog het college (p. 22 strafdossier): *“De aanvraag betreft het realiseren van een landbouwloods binnen de 50m-zone, ingekleurd als woongebied met landelijk karakter.”*

Een woning is zonevreemd als ze volgens het geldende gewestplan niet in de daarvoor bestemde zone ligt. Dit neemt niet weg dat een zonevreemde woning legaal kan zijn, namelijk als ze vergund is of vergund geacht wordt. Het college verleende op 10 augustus 2010 een vergunning voor het herbouwen van de woning van de beklagde, gelegen op perceel . De woning was gelegen in agrarisch gebied en werd dus door het college terecht bestempeld als zonevreemd. Het is verkeerd van de beklagde om hieruit af te leiden dat het college hierdoor erkende dat de loods niet bestemd was voor landbouwactiviteiten, omdat de woning zone-eigen zou zijn als de loods wel was bestemd voor landbouwactiviteiten.

De beklagde is schuldig aan de telastlegging C.

6.4 Onder de telastleggingen D, E en F wordt de beklagde vervolgd voor het gewoonlijk gebruik van de percelen en voor de opslag van materialen, afvalstoffen en containers.

De beklagde stond toe dat de het terrein gebruikte om containers te stallen. De foto's op pagina 11 en 12 van het strafdossier tonen aan dat er op

de verharding voor de loods, niet alleen containers werden gestald, maar dat er ook allerlei afval en materiaal werd opgeslagen. Dit was niet eenmalig, zoals blijkt uit de brief van (de advocaat van) _____ van 27 september 2016 (p. 10 strafdossier) en de foto's genomen bij de vaststellingen door de verbalisanten op 24 november 2016 (p. 31 tot en met 36 strafdossier). _____ stelde dat er door de opslag als het ware een containerpark was ontstaan. Dergelijke opslag was in elk geval vergunningsplichtig. Zoals hoger al besproken is het onjuist dat de verhardingen waarop de opslag plaatsvond, al lange tijd aanwezig en vergund waren. Alleen al om die reden is de redenering van de beklagde dat ook het gewoonlijk gebruik van deze verhardingen voor opslag inherent vergund was, volstrekt onjuist.

Ook de telastleggingen D, E en F zijn bewezen.

7. Sinds 1 maart 2018 is het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning in werking. De Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening werd grondig gewijzigd.

Op het moment van de te last gelegde feiten en tot 23 februari 2017 was er voor de telastleggingen A, B, C en D sprake van een stedenbouwkundige vergunning in plaats van een omgevingsvergunning (gewijzigd bij art. 296 Decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning, *BS* 23 oktober 2014, met inwerkingtreding op 23 februari 2017). Deze wijziging van louter de naam van de vergunning verandert niets aan de vergunningsplicht noch de strafbaarheid bij inbreuk op deze verplichting.

De handelingen vermeld onder de telastlegging A zijn nog steeds ononderbroken vergunningsplichtig gesteld door artikel 4.2.1., 1°, a) Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening. Er veranderde evenmin iets aan de verplichting tot het bekomen van een vergunning voor:

- de handelingen vermeld onder de telastlegging B, onderworpen aan de vergunningsplicht door artikel 4.2.1., 1°, b);
- de handelingen vermeld onder de telastlegging C, onderworpen aan de vergunningsplicht door artikel 4.2.1., 6°;
- de handelingen vermeld onder de telastleggingen D en E, onderworpen aan de vergunningsplicht door artikel 4.2.1., 5°, a).

Sinds 1 maart 2018 zijn de toe te passen straffen niet langer opgenomen in artikel 6.1.1, eerste lid, 1° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, maar in artikel 6.2.1, eerste lid, 1° van diezelfde Vlaamse Codex. De straffen zijn dezelfde gebleven, namelijk een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en/of een geldboete van 26 euro tot 400.000 euro.

8. De voor de beklagde bewezen telastleggingen A, B, C, D, E en F zijn de opeenvolgende en voortgezette uiting van eenzelfde misdadig opzet, zodat het hof voor ze samen slechts een straf toepast (art. 65, eerste lid Strafwetboek).

Met drie veroordelingen voor verkeersinbreuken heeft de beklaagde nog een gunstig strafregister.

Terecht en passend overwoog de eerste rechter: *“Beklaagde heeft binnen een ruime periode meerdere constructies opgericht zonder vergunning of in strijd met de vergunning, bijzonder uitgebreid verhard, een loods in gebruik laten nemen voor aannemingsactiviteiten en allerlei materiaal en afval opgeslagen op zijn perceel zonder zich te storen aan de vergunningsplicht en met een storende overbezetting van zijn perceel tot gevolg. De misdrijven zorgden voor onaanvaardbare hinder bij de omwonenden en waren niet inpasbaar in de landelijke omgeving. De overbezetting kan bovendien wel degelijk negatieve gevolgen hebben voor de plaatselijke waterhuishouding die reeds precair was en het nut van een voorafgaand onderzoek in functie van vergunningsaanvragen aantoonde. De straf moet beklaagde duidelijk maken dat de naleving van de stedenbouwkundige regels ernstig te nemen is in het belang van een goede ruimtelijke ordening.”*

De door de eerste rechter opgelegde straf is echter te mild rekening houdend met de lange periode waarin de beklaagde de misdrijven pleegde en de negatieve impact op de mens en omgeving. Het hof verhoogt de door de eerste rechter opgelegde geldboete daarom tot 2.000 euro. Deze straf is absoluut noodzakelijk om de beklaagde ertoe aan te zetten de toepasselijke regels voortaan wel na te leven.

Nu de bewezen misdrijven zoals gezegd een voortgezet misdrijf vormen, gepleegd in een periode die zich uitstrekt ook na 31 december 2016, moet de geldboete met 70 deciemmen worden verhoogd.

De hierna bepaalde vervangende gevangenisstraf zet de beklaagde er voldoende toe aan om de geldboete te betalen.

9. De beklaagde is gehouden tot de kosten, in de beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie begroot zoals hierna bepaald.

Het hof veroordeelt de beklaagde als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf tot het betalen van de bijdrage van 25 euro tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen). Deze bijdrage, die een eigen aard heeft en geen straf inhoudt, wordt vermeerderd met 70 deciemmen tot 200 euro, en dit ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten.

Met toepassing van artikel 91 koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken veroordeelt het hof de beklaagde tot de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure, die geïndexeerd 52,42 euro bedraagt. Met toepassing van diezelfde bepaling verhoogt het hof de kosten in hoger beroep met 10 %.

Overeenkomstig artikel 4, § 3 en artikel 5, § 1 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, veroordeelt het hof de beklaagde ook tot het betalen van een bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, die sinds 1 december 2021 na indexatie 22 euro bedraagt.

10.1 De burgemeester van _____ diende op 20 februari 2020 een herstellvordering in bij het openbaar ministerie, waarover de Hoge Raad voor de Handhavingssuitvoering positief adviseerde. Concreet vorderde de burgemeester:

- de verwijdering van de illegale verhardingen op beide percelen zodat de verhardingen worden teruggebracht naar de toestand zoals weergegeven op het plan bij de bouwaanvraag van 2013;
- de verwijdering van de opgeslagen afvalstoffen en materialen;
- de wijziging van de functie van de loods naar een uitsluitend landbouwgebruik;
- de verwijdering van de drie garageboxen;
- de verwijdering van de afsluiting binnen de vijf-meter erfdienstbaarheidszone naast de waterloop.

De eerste rechter beval het herstel zoals gevorderd, binnen een termijn van tien maanden na het definitief worden van het vonnis en onder verbeurte van een dwangsom van 200 euro per dag vertraging in de nakoming van het bevel tot herstel.

Voor wat betreft de onvergunde implantatie van de loods vorderde de burgemeester de betaling van een meerwaardesom van 19.635 euro, die de eerste rechter herleidde tot 3.343,70 euro.

10.2 De herstellvordering is niet kennelijk onredelijk en niet gesteund op motieven die vreemd zijn aan de goede ruimtelijke ordening. Het hof verwijst naar de volgende pertinente overwegingen van de eerste rechter: *“De herstelmaatregelen zijn voldoende gemotiveerd in functie van een goede ruimtelijke ordening. Er wordt in de herstellvordering onder meer gewezen op de omvangrijke verhardingen die niet inpasbaar zijn binnen het woongebied met landelijk karakter en een storend gegeven vormen. In effectief overstromingsgevoelig gebied is een bijkomende verharding onaanvaardbaar. De opslag van afval, materiaal en containers is chaotisch en rommelig en hoort niet thuis in een woongebied met landelijk karakter. Indien de verharding wordt verwijderd, is een eventuele grondverontreiniging bovendien niet uitgesloten. De functie van de loods is niet inpasbaar in het woongebied. De onvergunde garageboxen zorgen voor een overbezetting van het terrein.”*

De hiervoor beschreven gevolgen van de misdrijven van de telastleggingen A.2, A.3, B, C, D, E en F zijn kennelijk niet verenigbaar met een goede ruimtelijke ordening, zodat het herstel, dat nog altijd niet werd gerealiseerd, moet worden bevolen. Het betalen van een meerwaarde herstelt de gevolgen van deze misdrijven niet op een wijze die kennelijk verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening. De enkele betaling van een meerwaardesom verandert niets aan de onaanvaardbare bezettingsgraad in overstromingsgevoelig gebied en woongebied met landelijk karakter. Ook de hinder voor

omwonenden en het niet in de onmiddellijke omgeving inpasbaar ruimtegebruik blijven bij het betalen van een meerwaardesom, zoals de eerste rechter terecht overwoog, onverkort bestaan.

Het gevorderde herstel is bovendien evenredig aan de concreet vastgestelde aantasting van de ruimtelijke ordening en is redelijk in vergelijking tot de last die dit voor de beklaagde meebrengt.

Omwille van het talmen van de beklaagde in het verleden om tot herstel over te gaan, vordert de burgemeester terecht de verbeurte van een dwangsom bij niet naleving van het bevel tot herstel. De door de eerste rechter uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklaagde om effectief zelf tot herstel over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke de beklaagde al kon overgaan tot het herstel conform de verleende vergunning en de ruime termijn die hen hiertoe nog wordt verleend, brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385*bis*, laatste alinea, Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de beklaagde pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.

10.3 Voor wat de verkeerde inplanting van de loods betreft, treedt het hof de eerste rechter bij dat deze niet kennelijk strijdig is met de goede ruimtelijke ordening, zodat het herstel door het betalen van een meerwaardesom volstaat. De eerste rechter herleidde de gevorderde meerwaardesom correct tot 3.343,70 euro op basis van een berekening die door de beklaagde, noch de burgemeester van _____ wordt betwist en die het hof bevestigt (p. 12 beroepen vonnis).

Toegepaste wetsartikelen:

Het hof maakt toepassing van de hiervoor aangehaalde artikelen en de artikelen:

- 211 en 211*bis* Wetboek van Strafvordering,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Beslissing van het hof:

Het hof,
rechtsprekend op tegenspraak,

verklaart de beroepen ontvankelijk en beslist over de grond ervan **met eenparige stemmen:**

op strafgebied:

wijzigt het beroepen vonnis **als volgt:**

verbetert de telastlegging C zoals hoger besproken in randnummer 6.3 van dit arrest;

verklaart de beklaagde schuldig aan de telastleggingen A, B, C (zoals verbeterd), D, E en F;

veroordeelt de beklaagde voor deze telastleggingen samen tot een **geldboete van 2.000 euro**, vermeerderd met 70 deciem en zo gebracht op 16.000 euro, of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bedrag van 25 euro, vermeerderd met 70 deciem en zo gebracht op 200 euro als bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bedrag van 52,42 euro als vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bijdrage van 22 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de kosten van de strafvordering, voor het openbaar ministerie begroot op 282,08 euro in eerste aanleg en 156,85 euro in beroep;

wat betreft de herstellvordering:

bevestigt het beroepen vonnis in de beslissing over de herstellvordering, met dien verstande dat de termijn van zes maanden voor het betalen van een meerwaardesom en de termijn van tien maanden voor het herstel in de oorspronkelijke toestand een aanvang nemen vanaf de dag dat dit arrest in kracht van gewijsde treedt;

wat betreft de burgerlijke belangen:

bevestigt het beroepen vonnis in de beslissing tot het aanhouden van de burgerlijke belangen.

|

Kosten eerste aanleg: **€ 282,08**

Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€ 48,00
Afschriften akten HB:	€ 6,00
Opstelrecht ber.bekl.:	€ 35,00
Dagv. bekl.:	€ 26,68
Dagv. eiser tot herstel:	€ 26,91

€ 142,59

+ 10 % : € 14,26

Totaal : € 156,85

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit raadsheer _____ als waarnemend kamervoorzitter, raadsheer, _____ en raadsheer | _____ n in openbare rechtszitting van **16 september 2022** uitgesproken door wnd. kamervoorzitter _____ in aanwezigheid van _____ advocaat-generaal, met bijstand van griffier _____